

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

fuldt ud og ikke møde med et Forslag, der i den Grad svæver i Luften paa afgørende Punkter, som dette Forslag gør. Ingen forstandige Mennesker kan tro, at det er muligt at gennemføre en Formueskat af den Beskaffenhed, som her er foreslaaet. At paa-ligne alle Formuer i Øjeblikket en Skat, der skal betales gennem en lang Aarrække, er praktisk umuligt. Ingen har nogen som helst Sikkerhed for, at disse Penge vil komme ind til den Tid, de skal betales. Disse Formuer kan forsvinde, og de kan stykkes ud og komme ind under helt andre Beskatningsregler, som bevirker, at det slet ikke bliver muligt, at Pengene kan skaffes til den Tid, da de skulde indbetales til det offentlige. Jeg ser rent bort fra de forfærdelige Satser, som man i saa Tilfælde vilde komme op til, som det blev oplyst her af den højtærede Minister i Gaar, og som det ogsaa i mange Tilfælde vilde være umuligt at gennemføre. Jeg ser ogsaa bort fra visse praktiske Ting i Forslaget, som ingenting har med Virkeligheden at gøre. Naar man foreslaar, at det at være Vurderingsmand i en Kommune skal være et frivilligt Hverv, saa kunde det godt træffe at afstedkomme visse Vanskeligheder, for Fornøjelsen ved at vurdere til Grundskyld, ved at vurdere i det hele taget, er ikke særlig stor, og jeg kunde godt tænke mig Kommuner, hvor ikke et Par Mennesker vilde udsætte sig for den Kritik, de i saa Tilfælde vilde blive udsat for, naar de kunde blive fri ved at sige: Det vil vi hellere undgaa. Jeg kan ogsaa pege paa, at i det Øjeblik, man afskaffer Skatteraadene, som man gør efter Forslaget her, men beholder Indkomstskatten til Kommunerne, som lignes paa samme Grundlag som Statskatten — Statsskatten danner Grundlag for Indkomstansættelsen til Kommunen —, afskaffer man altsaa den Institution, som fastsætter denne Skat, men beholder Indkomstskatten til Kommunen. Alle disse praktiske Ting, som man ikke har haft Øje for hos Forslagsstillerne, kunde man naturligvis paa et senere Tidspunkt tage Hensyn til, og der kunde muligvis opnaas en bedre Udformning, saa det blev muligt at gennemføre dem.

Det, der imidlertid bliver tilbage, er dette, om man mener, at der i Befolkningen er et Ønske om, at Statens Opgaver skal begrænses til de Formaal, som kan løses for denne Grundskyld, og her tror jeg, at indtil det lykkes de Herrer at stille et bedre Regnskab op end det, der i Dag foreligger, vil det ikke være muligt at overbevise Befolkningen om, at dette lader sig gøre, uden at det giver

et Kaos, uden at det giver Vanskeligheder, der langt overstiger de Vanskeligheder, vi i dette Øjeblik har.

Det er min Opfattelse, at der er intet, der har skadet og svækket Mulighederne for at gennemføre en mere rationel Grundskyld end den, vi har nu, end dette, at Retsforbundet overfor et hvilket som helst Spørgsmaal kun har haft denne ene Ting at pege paa, som alle kunde se ikke kunde faa praktisk Betydning overfor de foreliggende Forhold, men under de heldigste Omstændigheder kun kunde virke paa langt Sigt. Dette har i allerhøjeste Grad svækket Mulighederne for hos forstandige Mennesker at faa Tilslutning til Grundskyldstanken.

Da jeg i Gaar hørte det ærede Medlem Hr. Duborg tale, forekom det mig, at han stod paa den modsatte Yderlighed i Forhold til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen. Naar det ærede Medlem Hr. Duborg i Gaar vilde mene, at en øget Grundskat nødvendigvis maatte betyde øgede Skatter i Almindelighed, havde man det Indtryk, at han slet ikke regnede med, at den høje Grundskat naturligvis kunde afløse andre Skatter. Derimod argumenterede det ærede Medlem Hr. Hans Hansen hele Tiden ud fra, at naar Grundskatten gennemføres, kan Staten kun løse de Opgaver, som kan løses for denne, og saa vil man spare alle andre Skatter. Dette er heller ikke rigtigt, for de Opgaver, der skal løses, skal saa løses af den enkelte og skal betales af den enkelte, og saa var det dog maaske nyttigt at minde om, at Skatterne dog ikke smides ud af Vinduet til Formaal, der intet er værd, Skatterne bliver i al Almindelighed betalt til almindelige Formaal, som tjener til hele Folkets Bedste, og det er ikke rigtigt at give Befolkningen det Indtryk, at man ingen Værdier faar for de Penge.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen sagde i Gaar, at dette Forslag vilde ligge for ad Aare, selv om det ikke kan gennemføres nu. Nu tror jeg ikke, det ærede Medlem skal love mere, end han kan holde. I 1928 mødte Retsforbundet med et Forslag, i 1930 mødte de med et helt andet Forslag, og inden dette Forslag naaede til Behandling her, møder andre Retsforbundsfolk med et tredje Forslag. Da der nu ikke er Mulighed for at faa dette Forslag gennemført, tror jeg ikke, det ærede Medlem skal love, at det bliver det samme Forslag, der kommer igen til næste Aar. Det bliver efter al Sandsynlighed et helt andet. De Herrer maa undskyldte, at vi efterhaanden bliver lidt skeptiske, naar de med Varme gaar ind for et Forslag det ene Aar og for et Forslag af en helt anden Art